

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **PetroJet, s.r.o.**, IČO 27183220
sídlem Chotěšovská 680/1, Praha 9

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2018, č. j. 18644/18/5100-41458-710158

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně brojí podanou žalobou proti v záhlaví označenému rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“), kterým bylo v přezkumném řízení ve věci odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční úřad“ či „prvostupňový orgán“) ze dne 28. 8. 2017, č. j. 6745612/17/2000-11452-105418 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že výrok I. doplnil o slovo „pohledávky“. Nově tedy výrok I. v předmětné části zní „(...) *nařizuje daňovou exekuci příkazáním jiné peněžité pohledávky.*“

2. Žalobkyně nejprve zrekapitulovala průběh správního řízení. Dne 5. 2. 2016 byla exekučním příkazem č. j. 683901/16/2009-80050-107775 (dále jen „exekuční příkaz“) nařízena daňová exekuce příkázáním jiné pohledávky (konkrétně pohledávky vyplývající z pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2015, č. j. 33 Cm 100/2012-139). Podstatou právního nároku jsou neuhrazené úroky z prodlení vyplývající ze smlouvy o poskytnutí půjčky ze dne 9. 1. 2009 mezi daňovým subjektem (nyní žalobkyní) a společností BONVER, v.o.s. (dále jen „BONVER“). Finanční částka ve výši 9 888 102,21 Kč (dále též „pohledávka“) je uložena na účtu Krajského soudu v Ostravě (dále též „Krajský soud“), který je v exekučním příkazu uveden jako poddlužník. Finanční úřad prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017, č. j. 6745612/17/2000-11452-105418 v rámci přezkumného řízení změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 9 (exekuční příkaz ze dne 5. 2. 2016).
3. Žalobní námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 192 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žalobkyně nemůže za Krajským soudem evidovat žádnou pohledávku na dodání nebo vydání věci a soud tak nemůže být poddlužníkem. Žalobkyně na základě uvedeného dedukuje, že exekuční příkaz je proto nicotný a v rozporu se zákonem, neboť postižená pohledávka neexistovala. Poddlužník nemá právní subjektivitu a nemůže být tak držitelem jiného majetkového práva. Nadto Krajský soud jako „zástupce státu“ nemůže být svým poddlužníkem, tj. poddlužníkem státu. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že Krajský soud je poddlužníkem, jelikož jsou peněžní prostředky v jeho úschově. Tato skutečnost ze soudu dlužníka žalobkyně nečiní, když soud není v současné době povinen žalobkyni peněžní prostředky vydat.
5. Žalobkyně připomíná, že pohledávka jí byla zajištěna v rámci trestního řízení dle ust. § 79f a 79e zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), jako náhradní hodnota za výnos z trestné činnosti, a to usnesením policejního orgánu ze dne 21. 6. 2011. Orgánem, který pohledávku zajistil, tak nebyl Krajský soud, ale Policie ČR, tedy zcela jiný subjekt. Dále žalobkyně uvádí, že povaze státu a jeho organizačním složkám odpovídá, aby za jediný subjekt práva byl pojímán stát, nikoliv, aby z jeho organizačních složek byly činěny subjekty práva. Poddlužník tedy musí být třetí osobou, odlišnou od oprávněného, a to i v daňové exekuci. Nadto poddlužník musí mít právní subjektivitu, což organizační složka státu nemá. V souvislosti s uvedeným žalobkyně namítá též nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkou, že soud nemůže být poddlužníkem, když nemá právní subjektivitu. Přestože žalovaný nepopírá, že soud nemá právní osobnost, nečiní z této skutečnosti žádné závěry. Argumentace žalovaného směřovala pouze k tomu, zda správce daně a soud jsou stejným subjektem či nikoliv.
6. *Ve druhém žalobním bodu* považuje žalobkyně odůvodnění žalovaného za nesrozumitelné a vnitřně rozporné, neboť na jedné straně uvádí, že není vyloučeno, aby organizační složky státu vstupovaly do vzájemné interakce, a nelze proto Krajský soud a správce daně směřovat v jeden subjekt – stát, a na straně druhé ohledně splatnosti pohledávky uvádí, že vzhledem k tomu, že se jednalo o pohledávku státu, bylo možné exekuci provést.
7. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně trvá na námitce, že nebylo posouzeno, zda se jedná o splatnou pohledávku daňového subjektu za poddlužníkem. Pohledávka byla zajištěna pro

účely trestního řízení a zajištění doposud nebylo zrušeno. Daňový subjekt tak nemá za poddlužníkem splatnou pohledávku, která se může stát splatnou až po zrušení jejího zajištění. Žalobkyni dále není známo, zda se rozsudky citované ve výroku exekučního příkazu vztahují k vymáhání pohledávky ze strany státu nebo vložení prostředků do úschovy soudu. V případě první varianty není žalobkyni zřejmé, na základě čeho by měla společnost BONVER uhradit prostředky na účet soudu a z jakého důvodu jsou zde vedeny jako úschova. U druhé varianty je zřejmé, že schovatel (BONVER) v případě dobrovolného splnění dluhu musí určit, komu a za jakých podmínek má být dluh vyplacen, což není v exekučním příkazu zohledněno.

8. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že v průběhu odvolacího řízení byly doplněny podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně však s tímto podkladem (vyjádření poddlužníka k podanému odvolání) nebyla seznámena a žalovaný tak postupoval v rozporu s ust. § 115 odst. 2 daňového řádu. Nadto žalobkyně namítá, že rozhodnutí bylo vydáno v rámci přezkumného řízení, které však nebylo možné zahájit, neboť uplynula lhůta pro placení daně.
9. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout a k jednotlivým námitkám uvedl následující.
11. K námitce neexistence pohledávky žalobce za Krajským soudem žalovaný konstatuje, že exekuční řízení je vedeno nikoliv daňovou exekucí přikázáním jiné peněžité pohledávky, ale postižením jiných majetkových práv dle ust. § 192 daňového řádu. Krajský soud má v úschově peněžní prostředky, které tvoří peněžní pohledávka žalobce u společnosti BONVER, zajištěná v rámci trestního řízení jako náhradní hodnota za výnos z trestné činnosti. Takto uschované prostředky lze postihnout daňovou exekucí postižením jiných majetkových práv, kdy poddlužníkem je osoba, která má peněžní prostředky v úschově – v daném případě Krajský soud.
12. K námitce neexistující právní subjektivity Krajského soudu žalovaný uvádí, že Krajský soud je subjektem, který má peněžní prostředky v úschově. Je tedy správně označen jako poddlužník exekučního příkazu na postižení jiného majetkového práva. Jedná se o samostatnou organizační složku, skrze kterou stát realizuje svoji právní osobnost. Každá taková složka je relativně samostatným celkem s individuálními oprávněními a povinnostmi a není vyloučeno, aby jednotlivé složky vstupovaly do vzájemné interakce. Z uvedeného vyplývá, že Krajský soud a správce daně nelze směřovat jako jeden subjekt (stát). Opačný výklad by nepřipustně omezoval možnosti exekučního vymáhání orgánem státu. Nadto by subjekty odlišné od státu mohly exekuci postižením jiného majetkového práva provádět bez omezení, zatímco orgánům státu by tato možnost vymožení dluhu byla upřena.
13. S námitkou nepřezkoumatelnosti a rozpornosti napadeného rozhodnutí žalovaný rovněž nesouhlasí. K otázce právní subjektivity a specifikaci jiného majetkového práva žalobkyně, které je předmětem exekuce, se žalovaný vyjádřil v bodech 12 až 14 napadeného rozhodnutí. Stran nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaný dodává, že je třeba oddělovat na jedné straně povahu vymáhané pohledávky dle ust. § 79e odst. 6 trestního řádu a na druhé straně subjekty exekučního řízení. V daném případě se jedná o pohledávku státu z titulu neuhrazené daně, kdy v ust. § 79e odst. 6 trestního řádu se odlišují pouze pohledávky státu a ostatní pohledávky. K subjektům exekučního řízení se žalovaný již vyjádřil výše.

14. Námitku absence posouzení otázky splatnosti pohledávky žalovaný považuje za nedůvodnou. Otázka splatnosti pohledávky je při nařízení exekuce nepodstatná, neboť exekuci lze nařídit i na pohledávku splatnou v budoucnu. Dle ust. § 79e odst. 6 trestního řádu platí, že se zajištěnou nehmotnou věcí lze v rámci výkonu rozhodnutí, exekuce nebo insolvence, nakládat po předchozím souhlasu předsedy senátu. To však neplatí, je-li s takovou nehmotnou věcí nakládáno v exekučním řízení k uspokojení pohledávky státu. Správce daně tak byl oprávněn nařídit k vymožení daňového nedoplatku žalobkyně daňovou exekuci postižením jiného majetkového práva. Předmětem exekuce tak není pohledávka, ale právo žalobkyně na vydání peněžních prostředků z úschovy.
15. K nespecifikaci způsobu vložení peněžních prostředků na účet soudu v exekučním příkazu žalovaný uvádí, že v exekučním příkazu je řádně specifikováno majetkové právo žalobkyně (částka uložená na účtu Krajského soudu odpovídající neuhrazeným smluvním úrokům podle smlouvy mezi společnostmi BONVER a žalobkyní). Exekuční příkaz tak obsahuje veškeré náležitosti dle ust. § 178 a § 102 odst. 1 daňového řádu. Požadavek na specifikaci a zohlednění způsobu vložení finančních prostředků na účet Krajského soudu tak není důvodný. K neporozumění účelu citovaných rozsudků žalovaný odkazuje na stranu 3 odůvodnění rozhodnutí o námitkách, kde správce daně žalobkyni popsal průběh soudního sporu.
16. K námitce, že žalobkyně nebyla seznámena s podklady pro rozhodnutí dle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu žalovaný uvádí, že předmětný přípis Krajského soudu je jeho vyjádřením dle ust. § 111 odst. 4 daňového řádu a nejedná se tak o doplnění dokazování ve smyslu ust. § 115 daňového řádu. Smyslem ust. § 111 daňového řádu je upozornit dalšího příjemce rozhodnutí, že je vedeno odvolací řízení a rovněž vyzvání tohoto příjemce k vyjádření. Obsahem vyjádření bylo, že Krajský soud souhlasí s postupem správce daně a nebylo tak nutné s obsahem vyjádření seznamovat žalobkyni.
17. Stran nemožnosti přezkumu exekučního příkazu z důvodu uplynutí lhůty pro placení daně žalovaný konstatuje, že rozhodnutím o nařízení přezkoumání rozhodnutí bylo nařízeno přezkoumání exekučního příkazu, tedy rozhodnutí vydaného v dílčím řízení při placení daní, tedy je pro jeho nařízení relevantní věta druhá ust. § 122 odst. 3 daňového řádu, jež odkazuje na lhůtu pro placení daně podle ust. § 160 daňového řádu, která činí 6 let a počátek běhu lhůty se odvíjí od data doručení dodatečného platebního výměru. K uplynutí této lhůty by tak došlo nejdříve dne 22. 12. 2019, potažmo dne 5. 2. 2022, neboť došlo v průběhu řízení k přerušení běhu lhůty.
18. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
19. Žalobkyně v replice setrvala na všech námitkách tak, jak je uvedla v žalobě.
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s takovým projednáním výslovně souhlasila a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
22. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

23. Před posouzením jednotlivých žalobních námitek soud po přezkoumání napadených rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí neshledal ani nicotná ani nepřezkoumatelná. Pokud by však jedna z těchto námitek byla důvodnou, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
24. K otázce nicotnosti správních rozhodnutí existuje rozsáhlá judikatura správních soudů. Za nicotná rozhodnutí jsou například považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 3 As 7/2008-99; ze dne 2. 11. 2006, č. j. 5 A 35/2002-73; ze dne 25. 11. 2004, sp. zn. 6 A 44/2001, č. 502/2005 Sb. NSS; ze dne 21. 8. 2003, č. j. 5 A 116/2001-46, č. 20/2003 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS) nebo pokud správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 7 A 18/2001). Nicotnost naopak nezpůsobují méně závažné vady správních aktů. Nicotnými nejsou rozhodnutí, která například obsahují písařskou chybu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 53/2004-73), která jsou podepsána v rubrice za správnost jinou osobou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. 2 Azs 5/2004), a jež byla vydaná v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007-82). Obecně řečeno, „[l]ze-li jednoznačně tedy dospět k závěru, že není pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je zřejmé, komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 19/2004-53).
25. V posuzovaném případě neshledal soud, že by rozhodnutí trpěla výše uvedenými vadami, ba neshledal ani žalobcem tvrzený důvod nicotnosti, za který označil skutečnost, že „žalobkyně nemůže za Krajským soudem evidovat žádnou pohledávku na dodání nebo vydání věci a soud tak nemůže být poddlužníkem a exekuční příkaz je proto nicotný, když postižená pohledávka neexistovala“. Soud se blíže k tomuto tvrzení žalobkyně vyjadřuje následně při vypořádání námitek v prvním žalobním bodu.
26. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
27. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není znatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo

vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

28. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, která je namítána *v prvním žalobním bodu*, jenž má spočívat ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že soud nemůže být poddlužníkem, protože nemá právní subjektivitu, soud neshledal a vyjadřuje se k těmto námitkám v rámci posouzení námitek v následujících žalobních bodech.
29. Soud připomíná právní úpravu, z níž při posouzení dané věci vyšel:
30. Podle ust. § 122 odst. 3 daňového řádu *přezkoumání rozhodnutí o stanovení daně lze nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Přezkoumání rozhodnutí vydaného v řízení při placení daní lze nařídit, pokud neuplynula lhůta pro placení daně. Přezkoumání jiného rozhodnutí lze nařídit do 3 let ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.*
31. Podle ust. § 134 odst. 3 písm. b) bod 3. daňového řádu *se daňové řízení skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely tohoto zákona rozumí řízení (b) při placení daní) exekucí.*
32. Podle ust. § 168 odst. 4 daňového řádu *dojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení. Tímto dnem zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.*
33. Podle ust. § 160 odst. 1 daňového řádu *nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně.*
34. Podle ust. § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu *úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona.*
35. Podle ust. § 178 odst. 2 daňového řádu *výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 způsob provedení daňové exekuce, výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2, odkaz na exekuční titul.*

36. Podle ust. § 79e odst. 6 trestního řádu účinného do dne 17. 3. 2017 *se zajištěnou nehmotnou věcí lze v rámci výkonu rozhodnutí, exekuce nebo insolvenčního řízení nakládat jen po předchozím souhlasu předsedy senátu a v přípravném řízení státního zástupce; to neplatí, je-li výkon rozhodnutí prováděn nebo je-li s takovou nehmotnou věcí v exekučním nebo insolvenčním řízení nakládáno k uspokojení pohledávky státu.*
37. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 192 daňového řádu.
38. Soud předně uvádí, že nelze považovat Krajský soud a správce daně (jako organizační složky státu) za jeden a týž subjekt, byť se jedná o organizační složky státu. Organizační složky v určité vymezené oblasti veřejné správy jednají za stát a nakládají se státním majetkem, nemají přitom právní osobnost. Tato definice však nevylučuje, aby v rámci exekučního (či jiného) řízení vystupovaly různé organizační složky státu, vybavené individuálními právy a povinnostmi, jako subjekty řízení. Je skutečností, že v rámci exekučního řízení mají být finanční prostředky, jež jsou předmětem úschovy u Krajského soudu, vymoženy k uspokojení pohledávky státu. Z této skutečnosti však neplyne, že v předmětném exekučním řízení vystupuje stát jako jeden celek. Subjekty řízení jsou organizační složky státu, jako relativně samostatné celky, skrze které stát realizuje svoji právní osobnost.
39. V daném případě je Krajský soud správně označen za poddlužníka, neboť je v pozici schovatele finančních prostředků. Správce daně je zde oprávněným subjektem a žalobkyně dlužníkem. Skutečnost, že soud, jako organizační složka státu, může být v rámci exekučního řízení poddlužníkem, dokládá i judikatura Nejvyššího soudu, který v rozsudku ze dne 18. 10. 2019, č. j. 20 Cdo 2533/2016 uvedl: *„Pohledávka složitelky za úpadcem (jakožto příjemcem) tímto zanikla, což ovšem automaticky neznamená, že soud vstoupil do pozice dlužníka úpadce, eventuálně poddlužníka ve vztahu k věřiteli úpadce. Zůstává, až do pravomocného rozhodnutí o vydání úschovy, v pozici pouhého schovatele. Dlužníkem příjemce se soud stává nejdříve k okamžiku, kdy je rozhodnuto o vydání úschovy příjemci. (...) [P]rovedením výkonu rozhodnutí/exekuce příkázáním jiných majetkových práv, se proto věřitel příjemce může úspěšně domáhat uspokojení své pohledávky za schovatelem, jakožto poddlužníkem, až za situace, kdy bude na jisto postaveno, komu je schovatel povinen úschovu vydat, tedy, že skutečně vystupuje v pozici dlužníka v tomto případě příjemce, resp. poddlužníka věřitele příjemce.“*
40. Žalobkyně dále namítá, že předmětné peněžní prostředky v úschově Krajského soudu byly zajištěny na základě usnesení orgánu Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Brno (dále jen „policejní orgán“) ze dne 21. 6. 2011, č. j. OKFK-244-1308/TČ-2009-200236 (dále jen „usnesení o zajištění“), jako náhradní hodnota za výnos z trestné činnosti. Soud tuto námitku nepovažuje za relevantní. Ačkoliv došlo k zajištění pohledávky jiným subjektem, ničeho to nemění na skutečnosti, že Krajský soud, jako subjekt, kterému byly finanční prostředky vloženy na účet, je v exekučním řízení poddlužníkem, neboť se tyto finanční prostředky nachází v důsledku vydání usnesení o zajištění v jeho úschově. Policejní orgán nemůže být označen za poddlužníka, neboť nemá předmětné finanční prostředky ve své dispozici a v případě výkonu rozhodnutí či exekuce by tak tyto prostředky nemohl vydat.
41. Předmětem úschovy u Krajského soudu v Ostravě je pohledávka žalobkyně za společností BONVER, která činí 9 888 102,21 Kč na úrocích z prodlení. Jednalo se o náhradní

hodnotu za výnos z trestné činnosti žalobkyně. Společnosti BONVER vznikla povinnost složit tyto finanční prostředky na účet Krajského soudu v důsledku vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2015, č. j. 33 Cm 100/102/2012-139, který byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 10. 2015, č. j. 6 Cmo 164/2015-169. Příjemcem náhradní hodnoty za výnos z trestné činnosti je stát, tudíž v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu bylo možné vydat exekuční příkaz, kde je poddlužníkem Krajský soud, neboť je již znám příjemce zajištěných finančních prostředků v úschově soudu.

42. K prvnímu žalobnímu bodu tak soud uzavírá, že daňová exekuce se týká poškození jiných majetkových práv (zde práva na vydání předmětu úschovy), nikoliv přikázání jiné peněžité pohledávky. Námitka neexistence pohledávky je tedy nedůvodná. Rovněž v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu může soud, jako organizační složka státu, vystupovat v exekučním řízení jako samostatný subjekt – zde poddlužník. V návaznosti pak i správce daně v daném řízení vystupuje jako samostatný subjekt – zde oprávněný. Posouzení těchto námitek žalovaným odpovídá výše uvedenému a soud je má za vypořádané v dostatečné míře. První žalobní bod je tedy nedůvodný.
43. *Ve druhém žalobním bodu* považuje žalobkyně odůvodnění žalovaného za nesrozumitelné a vnitřně rozporné. S tímto tvrzením se nelze ztotožnit. Žalovaný se s otázkou právní subjektivity Krajského soudu a jeho postavení poddlužníka podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí, a to v bodech 12 – 14. Žalovaný sice přitakal žalobkyni, že soud nemá právní subjektivitu, nicméně jej označil za subjekt řízení – poddlužníka. S námitkou žalobkyně se tak žalovaný vypořádal. Soud nepovažuje napadené rozhodnutí ani za rozporné či nesrozumitelné. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval organizačními složkami státu jako subjekty řízení, které se vzájemně odlišují jak samy od sebe, tak od státu. V další části se zabýval splatností pohledávky, kde uvedl, že se jedná o pohledávku státu. V odůvodnění rozhodnutí tak nelze spatřovat nesrozumitelnost, když se žalovaný vyjádřil ke dvěma zcela odlišným věcem: subjektům exekučního řízení a osobě, které svědčí pohledávka. Druhý žalobní bod je též nedůvodný.
44. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně trvá na námitce, že nebylo posouzeno, zda se jedná o splatnou pohledávku daňového subjektu za poddlužníkem. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Při nařízení exekuce není nezbytné, aby byla pohledávka již splatná. V souladu s ust. § 193 daňového řádu lze exekuci nařídit i na pohledávku splatnou v budoucnu. Splatnost se pak v takovém případě řeší až v rámci vyrozumění o právní moci exekučního příkazu. V dané věci, která se týká zajištění, se však jedná o specifickou situaci, kterou upravuje (respektive do dne 17. 3. 2017 upravovalo) ust. § 79e odst. 6 trestního řádu. V rámci výkonu exekuce lze se zajištěnou věcí nakládat po předchozím souhlasu předsedy senátu, popř. státního zástupce. Splatnost zde tedy pro účely průběhu exekučního řízení nehraje roli. Pro doplnění lze opětovně zdůraznit, že se v dané věci jedná o pohledávku státu, a tudíž s ohledem na poslední větu ust. § 79e odst. 6 trestního řádu zde pro nakládání se zajištěnou nemotnou věcí, za účelem uspokojení takové pohledávky, souhlas předsedy senátu není třeba. Skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval splatností pohledávky, tudíž nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí.
45. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobkyně brojící proti nejasnému účelu uvedení rozsudků soudu ve výroku exekučního příkazu. V exekučním příkazu bezprostředně po uvedení těchto rozsudků následuje upřesnění právního důvodu vyplývajícího z těchto rozsudků a není zde tak pochyb k čemu se dané rozsudky vztahují. Ostatně žalovaný

v rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu ze dne 29. 8. 2017 na stranách 3 a 4 podrobně popsal průběh soudního sporu včetně závěru o povinnosti společnosti BONVER uhradit předmětnou částku na účet Krajského soudu. Žalobkyni tedy muselo být zřejmé, z jakého důvodu měla tato společnost uhradit finanční prostředky na účet soudu a z jakého důvodu jsou zde vedeny jako úschova. Ohledně vložení finančních prostředků na účet soudu lze toliko uvést, že se jedná o postižení pohledávky pravomocným rozhodnutím soudu. Nejednalo se o dobrovolné složení peněz do úschovy soudu. Společnost BONVER tak ani neměla určovat, komu a za jakých podmínek má být dluh vyplacen.

46. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyla seznámena s podklady pro rozhodnutí a žalovaný tak postupoval v rozporu s ust. § 115 odst. 2 daňového řádu. Nadto žalobkyně namítá, že rozhodnutí bylo vydáno v rámci přezkumného řízení, které však nebylo možno zahájit, neboť uplynula lhůta pro placení daně.
47. V dané věci se nejednalo o doplnění dokazování ve smyslu ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, ale o vyjádření příjemce rozhodnutí ve smyslu ust. § 111 odst. 4 daňového řádu, jehož smyslem je vyrozumět ostatní příjemce rozhodnutí o skutečnosti, že bylo podáno odvolání, a o možnosti se k této skutečnosti vyjádřit. Žalovaný tak neměl povinnost žalobkyni s tímto vyjádřením seznamovat, neboť se nejednalo o doplnění dokazování.
48. Námitku nemožnosti zahájení přezkumného řízení soud považuje též za nedůvodnou. Z výše uvedené právní úpravy plyne, že exekuční řízení je rozhodnutím vydaným v dílčím řízení při placení daní. V souladu s ust. § 122 odst. 3 a § 160 daňového řádu je možné přezkumné řízení zahájit, neuplynula-li lhůta pro placení daně, která v daném případě činí 6 let. Exekuční příkaz byl vydán k vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2010, jež byla žalobci doměřena dodatečným platebním výměrem ze dne 12. 12. 2013. Vydání tohoto výměru předcházeli zajišťovací příkaz, tudíž splatnost daně doměřené tímto výměrem nastala dne 22. 12. 2013 (den doručení dodatečného platebního výměru žalobkyni fikcí). Počátek běhu lhůty se tak odvíjí od tohoto data a k uplynutí lhůty by došlo nejdříve dne 22. 12. 2019. Přezkoumání rozhodnutí tak bylo nařízeno dle zákona, tedy v rámci šestileté lhůty pro placení daně. Nadto došlo v souladu s ust. § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu dne 5. 2. 2016 k přerušení této lhůty, a to zahájením exekučního řízení. Prekluzivní lhůta tak počala běžet znovu a nejdříve by skončila dne 5. 2. 2022. Čtvrtý žalobní bod je proto rovněž nedůvodný.
49. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. března 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu